

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Henryk Brzyżkiewicz

Sędziowie: SO Aleksandra Janas (spr.)

SR (del.) Żaneta Bloma - Wojciechowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lipca 2014r. sprawy

z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Raciborzu w przedmiocie zwrotu pozwu z dnia 7 maja 2014r., sygn. akt I C 119/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Żaneta Bloma – Wojciechowska SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Aleksandra Janas

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, Przewodniczący Sądu Rejonowego w Raciborzu, zwrócił pozew uznając, że mimo prawidłowego wezwania pełnomocnik powoda nie usunął wszystkich braków formalnych, jakimi pozew ten był dotknięty, a mianowicie nie złożył jego odpisu. Przewodniczący stanął na stanowisku, że wobec przekazania sprawy z postępowania elektronicznego obowiązkiem powoda było – po myśli art.505³⁷ § 1 k.p.c. w brzemieniu obowiązującym od 7 lipca 2013r. – wykazanie umocowania oraz dołączenie pełnomocnictwa, a nadto w określonych w tym przepisie wypadkach uiszczenie uzupełniającej opłaty od pozwu – w terminie dwutygodniowym pod rygorem umorzenia postępowania. Usunięcie pozostałych braków pozwu następuje natomiast na zasadach ogólnych, to jest w trybie art.130 § 1 i 2 k.p.c., który to przepis stanowił podstawę wydanego zarządzenia.

W zażaleniu na to zrządzenie powód zarzucił naruszenie: art.505³⁷ § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że w ramach uzupełnienia braków formalnych pozwu winien go ponownie podpisać i złożyć, pomimo iż sprawie nadano już dalszy bieg, w szczególności wydano postanowienie o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, art.130 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na wydaniu zarządzenia o zwrocie pozwu w sytuacji, gdy art. 505³⁷ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do art.130¹ § 1 k.p.c., art.126 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą interpretację tego przepisu polegającą na przyjęciu, że w ramach postępowania elektronicznego nie złożył skutecznie pozwu, pomimo, iż sprawie nadano bieg, w szczególności wydano w niej nakaz zapłaty, a adres pozwanego został podany w pozwie, art.177 § 1 pkt 6 k.p.c. poprzez niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że przepis ten nie ma zastosowania w przypadku przekazania sprawy z Sądu Rejonowego w Lublinie z elektronicznego

postępowania upominawczego do sądu rejonowego właściwości ogólnej. W oparciu o przedstawione zarzuty skarżący domagał się zmiany zarządzenia poprzez jego uchylenie i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniewego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Po nowelizacji art.505³⁷ § 1 k.p.c. dokonanej ustawą z 10 maja 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2013r., poz.654) przepis ten stanowi podstawę usunięcia tylko tych braków pozwu, jakie zostały w nim wymienione, to jest odnoszących się do wykazania umocowania i dołączenia pełnomocnictwa, a także braków fiskalnych, przy czym ich nieusunięcie prowadzi do umorzenia postępowania, a nie zwrotu pozwu. Ponieważ przepis ten stanowi wyjątek od reguły (i tylko w takim zakresie wyłącza stosowanie innych przepisów), nie może podlegać rozszerzającej wykładni, co nie oznacza także, że inne, nie wymienione tam braki, nie podlegają usunięciu w ogóle lub że powinny zostać naprawione przez sąd.

Zasadnie zatem uznał Przewodniczący Sądu Rejonowego w Raciborzu, iż w pozostałym, nie objętym opisaną regulacją zakresie, zastosowanie znajdują przepisy ogólne, w tym art.130 k.p.c. Podzielić trzeba też pogląd wyrażony w motywach zaskarżonego zarządzenia, że intencją ustawodawcy nie było nadawanie biegu pozwom, które nie spełniają ustawowych wymogów co do formy. Odmienne także niż twierdzi skarżący, sprawie nie nadano biegu, co uzasadniałoby obecnie zawieszenie postępowania w oparciu art.177 § 1 pkt 6 k.p.c. ponieważ przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwemu ogólnie nie może być w taki sposób interpretowane. Skarżący popada zresztą w sprzeczność sam z sobą z jednej strony powołując się na wydanie postanowienia tej treści, a z drugiej podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego (art.126 § 2 k.p.c.) oparty na twierdzeniu, że w sprawie nakaz zapłaty jednak wydano (co nie miało miejsca).

Także przywołany w zażaleniu § 272d rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014r., poz.259) nie uzasadnia przerwania na sąd obowiązków procesowych spoczywających na powodzie, a niezależnie od tego powołany przepis, o randze podstawowej, nie może regulować praw i obowiązków stron odmiennie niż czyni to ustawa Kodeks postępowania cywilnego.

Z tych przyczyn w oparciu o art.385 k.p.c. w związku z art.398 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako nie znajdujące żadnych podstaw prawnych.

SSR (del.) Żaneta Bloma – Wojciechowska SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Aleksandra Janas